

ter min Mening endnu. Jeg tror, at ifølge Rendsgjerningernes Magt — jeg siger ikke efter deres Overbevisning — have de Herrer ikke Lov til at fordre et konstitutionelt Ministerkifte. Rendsgjerningen ligger aldeles tydelig for, uden at der paa nogen Maade er pointeret nogen Adskillelse mellem de Mænd, der traadte sammen for at skabe dette konstitutionelle Flertal. Dette er min Overbevisning, min Opfattelse af den politiske Stilling med Hensyn til Finantsloven, og jeg kunde derfor aldeles ikke fatte de gaadefulde Ord, som det ærede Medlem, der sidst talte, kom frem med. Der er et Stykke, hvori der tales om en ældre Doktor og en Dame, som han har staaet i Forhold til i gamle Dage. Saa siger han: lad os ikke tale om disse gamle Stæder. Jeg siger ligesaa: lad os ikke tale om disse gamle Stæder; det er Noget, der hører Fortiden til. Disse høitidelige Ord passe ikke mere til Stillingen. Utsaa — jeg har den Overbevisning, at der under denne Samling ikke vil være megen Grund til at tage politiske Hensyn; men jeg vil paa det aller alvorligste lægge Alle paa Hjerte, til hvad Side de end for Næsten høre, at tage alle de økonomiske Hensyn, der tænkes kunne, overfor vor Fremtids Stilling, og jeg vil ønske, at Ministeriet og det andet Thing ikke blot ville arbejde sammen med os for at faae en Finantslov, der svarer til Diebliffets økonomiske Tilstand, men tillige arbejde paa, at vi i den nærmeste Tid maa faae saadanne Oplysninger om Tilbagegangen i Landet og Midlerne til at sikkre os mod yderligere Tilbagegang, at vi kunne gaa Fremtiden nogenlunde forberedte i Møde; thi jeg kan ikke lade mig berolige ved, at Finantsministeren kalder den finantsielle Tilstand ret tilfredsstillende.

Formanden (Rabbe): Der er ikke indtegnet flere Talere. Hvis Ingen yderligere begjærer Ordet, vil Forhandlingen blive sluttet.

Winther: Maa jeg faae Ordet.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har Ordet. (Stemmer: Na!)

Winther: Det gjør mig hjertelig ondt, at ærede Medlemmer ikke kunne taale, at jeg vil have Ordet. Jeg skal imidlertid ikke plage dem saa længe, som de synes at være blevne plagede af den ærede foregaaende Taler. Jeg skal gjøre det ganske kort. Hvor meget jeg end i visse Stykker kan være uenig med den ærede foregaaende Taler, er jeg dog enig med ham i eet Punkt, som han syntes at lægge Hovedvægten paa, og som han ogsaa tilsidst opfordrede os til at bestrebe os for, nemlig at se Noget bort fra Storspolitik, men derimod at se hen til den økonomiske Tilstand i Landet. Det forekommer mig at være

en sund Tanke, det ærede Medlem der gjorde sig til Dolk for. Det forekommer mig, at man maatte være aldeles blind, naar man ikke kunde se, at der i vor Nærhed, og jeg kan sige over hele Europa, foregaar Ting, som i høieste Grad opfordre ethvert Samsunds Styrelse til at være opmærksom i denne Retning, for at, naar engang Overfønmelsen kommer, den da maa kunne ledes gennem Kanaler, uden at overfønmme og tilintetgjøre Landet. — Der tænkes i Statsstyrelserne i det Hele, i de Systemer, som have været fulgte i de senere Menneftaalder i Europa, altfor lidt paa, hvorledes den enkelte Borger kan bestaa under Statsstyrelsen. Staterne have været meget egoistiske og blot tænkt paa, hvorledes de og deres Styrrere kunde leve paa den Maade, de vilde, men hvorledes den store Masse af Befolkningen lever, har været altfor lidt paaagtet. Man ser nu i Tyskland, hvilke Besværligheder man har, netop fordi man ikke har iagttaget den vigtige Sætning, at man ved Statens Hjælp skal sørge for, at den menige Mand kan leve nogenlunde tilfreds. Det hæver sig grusomt, naar man i Navnet overser dette Hensyn. Det var, fordi det ærede Medlem udtalte sig saa overordentlig bestemt i den Retning, at jeg vilde tillade mig at støtte ham med de suage Ord, jeg har, og da jeg er Ven af mit Fædreland, vilde jeg ikke lade være at frendrage, at vi skulle lade os advare af Andres Stæde og i vor fremtidige Lovgivningsvirksomhed sørge for, ikke saa meget at strides paa et theoretisk Gebet om, hvem der skal have Magten og hvem ikke, men se hen til, hvad der kan gøres fra Statens og Kommunernes Side, for at de kunne leve i Landet, der ingen Privilegier have, men saa at sige kun have det at leve af, som de hver Dag med deres Hænder kunne erhverve. Det forekommer mig, at adskillige af de Punkter, det ærede Medlem fremdrog af Finantslovsforslaget, ere i Sandhed veiledende med Hensyn til at se, paa hvad Standpunkt vi befinde os, og vel stikede til netop under de nuværende Forhold at faae Repræsentationen til at tage under næste Overveelse, om man ikke kunde slaa ind paa andre Veie, om der ikke var Forholdsregler, som kunde skaffe den store Del af Befolkningen en Lettelse i dens Tilværelse, saa at den ikke skulde komme til at anse Repræsentationen for at være ligegyldig for dens Vel og derimod lytte til falske Føltesørvere, som vilde indbilde den, at der er en Mulighed for, at den kunde komme til at leve bedre, naar den blot kunde faae Lov til at dele med dem, der have Noget. Socialisterne forstaa at benytte ethvert Misgreb netop paa dette Omraade. Naar de se, at Repræsentationen er ligegyldig overfor den Opgave at skaffe Folket en taalelig Tilværelse, saa juble de og sige: Der se I, de ere lige saa godt Oders Fjender som de Mægtigste i Landet; de, der sidde i de repræsentative Forsamlinger, ere